

безмълвие. Само машината трака еднообразно и равномерно. На палубата излѣзе помощникътъ на нашия кока (готвачъ), стариятъ опитенъ китаецъ, когото наричахме „Леля“. Сжщинското му име никой не знаеше, па и нѣмаше нужда отъ това. Матроситѣ го наричаха „Леля“ навѣрно за неговата дълга, черна и твърда, като конска опашка, коса, за липсата на брада и мустаци и за мазната му блуза и пола, които наистина го оприличаваха на жена. Та, този Леля минаваше сега по палубата и отиваше за провизии, но на срѣдата се спрѣ и съ своитѣ тѣсни, като цепнатини, очи се взрѣ внимателно въ небото.

— Лельо, какво се пулишъ на небото?

Но той, вмѣсто отговоръ, издигна само ржка, завъртѣ неопредѣлено прѣсти надъ главата си, сви отново грѣбъ и си отиде по работата.

— Нашата Леля попоглежда нѣщо къмъ небото, — каза матросътъ, който имѣ този страненъ разговоръ съ китаеца.

— Подушва нѣщо! Между тѣхъ нѣкои сж врѣли и кипѣли въ морето, — каза другъ.

— Какво ще подушва, освенъ горещина, друго нѣма! Така си той само . . .

Но не само Леля попоглеждаше на небото. Капитанътъ, разхождайки се по капитанския мостъ¹⁾, отъ време на време вдигаше очи къмъ небото. Стариятъ морски вълкъ, боцманътъ²⁾ Федоръ Максимичъ, шетайки по палубата, нѣма, нѣма, па хвърли крадешкомъ око на небото. Погледне следъ това капитана . . . онзи мълчи и той мълчи . . . Презъ нощта китаецътъ, като никога, излѣзе на палубата и дълго гледѣ луната.

— Хей, момчета, Леля нѣщо се е разтревожила, почна по месечината да врачува!

— Чакай, ще видишъ, все нѣщо ще се случи!

На сутринята времето бѣше чудесно, небото ясно и на източната му страна, високо въ въздушния лазуръ, се виждаха тънки, перести облаци. Морето спѣше. Днесъ Леля, щомъ погледна небото, издума: „тайфунъ!“ — и бързо слѣзе долу.

Нѣколко матроса се събраха на предната частъ на палубата. Къмъ тѣхъ се приближи и боцманътъ.

— Федоръ Максимичъ! — се обърна единъ къмъ него. — Какво я поприхваща нашата Леля? Нощесъ все месечината

¹⁾ Капитански мостъ се нарича издигнатата надъ палубата площадка, отъ която капитанътъ управлява парахода.

²⁾ Боцманътъ на единъ воененъ параходъ е това, което е фелдфебелътъ въ ротата; той е най-старшиятъ отъ подофицеритѣ, нему сж подчинени всички матроси и той отговаря за тѣхното обучение и дисциплина.